

enedes om en Erstatning lig Halvdelen heraf, afrundet opad til 115,000 Kr. Odense Kommune faar altsaa i alt 326,000 Kr. ind af de 438,000 Kr. eller omtrent de tre Fjerdedele.

Hvad Aarhus angaar, mente Ministeren, at naar de samme Beregninger blev lagt til Grund som for Odense, vilde der tilkomme denne By en Erstatning af omtrent 100,000 Kr. Men Repræsentanterne for Aarhus har ikke villet gaa ind paa denne Erstatning. Den Værdi, som vedkommende Etablissementer nu staar Aarhus i, skulde efter de omtalte Beregninger være omtrent 380,000 Kr.; Ministeren har ment, at Staten fremdeles kunde benytte en større Del deraf til Underofficersskole, til Boliger for Underofficerer og til Avisarkivet, alt til en Værdi af noget over et Par hundrede Tusinde Kroner, og hvis man saa medregnede de 100,000 Kr., som var tilbudte Aarhus i Erstatning, var man oppe paa 300,000 Kr., og dette har Ministeren altsaa tilbudt Aarhus Kommune i Erstatning for Etablissementerne, hvorefter Staten skulde overtage disse. Hvis Aarhus var gaaet ind paa dette, vilde Tabet for Kommunen være blevet mindre forholdsvis end for Odense. Men Aarhus har ikke villet gaa ind herpaa, og naar det altsaa herved har vist sig, at Aarhus Bys Tab ikke er større, end at disse Bygninger og Grunde har en Værdi for Byen, der er højere end de 300,000 Kr., som Ministeren har tilbudt at betale for dem, maa Erstatningskravet jo falde helt bort. Ministeren enedes med Nyborgs Repræsentanter om at yde en Erstatning af 30,000 Kr., og som det hele nu ligger, maa vel, naar dette Ændringsforslag er vedtaget, alle Krav om Erstatning fra Odense og Nyborg være afgjorte. Der er kun tilbage Spørgsmaalet om, hvorvidt Aarhus vil gaa ind paa at sælge til den tilbudte Sum: 300,000 Kr.

Hermed skal jeg saa anbefale alle 40 Ændringsforslag. Ministeren og Udvalget staar samlet om dem alle.

Maa jeg her ud over dog nævne, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder er ved at afslutte en Kontrakt med Aktieselskabet „Scandia“ i Randers, og at Finansudvalget enstemmigt har givet sin Tilslutning til, at Ministeren afslutter denne Kontrakt. Kontrakten gaar ud paa, at „fra Dags Dato indtil 1ste Maj 1929“ — altsaa i 15 Aar — „foretager Staten sit Indkøb af Jernbanevogne til Statsbanerne hos „Scandia“ uden Afholdelse af Licitation“. For saa vidt den til Anskaffelse af

Vogne til Banerne bevilgede Sum for det enkelte Finansaar overstiger 1 Mill. Kr., skal Staten dog have Ret til at udbyde for indtil 20 pCt. af Beløbet i Licitation, i hvilken „Scandia“ da ogsaa skal kunne deltage. Kontraktens § 2 indeholder Grundlaget for Priserne, og det hedder herom: „Som Grundlag for Fastsættelsen af de Priser, som Statsbanerne skal erlægge ved Køb af Vogne hos „Scandia“ uden afholdt Licitation, benyttes „Scandia“s Tilbud ved Statsbanernes Licitation den 13. Marts 1913, dog saaledes, at samtlige de af Fabrikken ved denne Lejlighed tilbudte Priser reduceres med gennemsnitlig 1,8 pCt. Hvert Aar i Oktober Maaend finder der ved Forhandling med Statsbanernes Maskinafdeling en Regulering af Vognpriserne Sted, idet disse reduceres eller forhøjes med de Beløb, som Værdien af Materialierne til Vognenes Bygning pr. 1. Oktober er lavere eller højere end det foregaaende Aar, og med de Beløb, som Arbejdslønningerne er reducerede eller forhøjede ved de Overenskomster, som i det forløbne Aar er afsluttede mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund“. Der er nogle yderligere Bestemmelser, som jeg ikke skal citere. Men den sidste Bestemmelse i § 2, synes jeg, er af megen Vigtighed, og den skal jeg derfor ogsaa tillade mig at nævne. Det hedder der: „Saafremt Spørgsmaalet om Fastsættelse af Prisen for nye Vogn typer eller om Regulering af Vognpriserne i Henhold til foranstaaende Regel skulde føre til Divergenser mellem Statsbanernes Maskinafdeling og „Scandia“, skal Spørgsmaalet ikke kunne gøres til Genstand for Voldgift eller Rettergang, men henvises til Afgørelse af Handelsministeren“. Dette er det væsentlige. Endelig er der nogle supplerende Bestemmelser, hvis nye Vogn typer ønskes.

Den næste Hovedbestemmelse i Kontrakten indeholder § 4, efter hvilken Staten i 1929 den 1. Maj har Ret til med 1 Aars forudgaaende Varsel at overtage Vognfabrikken „Scandia“s Ejendom i Randers med derpaa værende Bygninger og øvrige til Fabrikken hørende Anlæg samt Fabriksvirksomheden paa efternævnte Betingelser: Selve Ejendommen med Fabriksanlæg ansættes i Øjeblikket til en Værdi af 1,200,000 Kr., og saa fastsættes der Regler for Afskrivning af dette Beløb saaledes, at man maa antage, at man kommer ned til omtrent Halvdelen, naar vi naar frem til 1929. Ogsaa dette synes at være en ret fordelagtig Bestemmelse for